

Robinson

vychází pod záštitou

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Za největší počet ručně vyrobených panenek pro UNICEF získala na letošním 23. ročníku festivalu Pelhřimov – město rekordů v kategorii žen cenu Rekordman roku 2013 paní Anežka Hřebejková, která již pro projekt UNICEF Adoptuj panenku a zachrániš dítě vytvořila více než 1 300 panenek. Za největší počet ručně šitých panenek byla oceněna také v 15. ročníku Ceny VIA BONA 2012, kde získala cenu za osobní zaujetí Srdcař roku.

Paní Anežka Hřebejková, maminka filmového režiséra Jana Hřebejka, o svém šití panenek pro UNICEF říká: „O možnosti šití panenek pro UNICEF jsem se před několika lety náhodou dočetla v časopisu. Napadlo mě, že je to úžasná věc, a začala jsem sama panenky hned šít. A od té doby je vytvářím pravidelně a s láskou. Vymýšlím tvary, barvy a představuji si, jak by měla panenka vypadat. Moji sousedé už vědí, že největší radost mi udělají tím, když mi na kliku našich domovních dveří zavěsí tašku se zbytky vlny nebo látek. A já vše pečlivě rozřídím, rozdělím do košů, připravím – a šiju. Všem novým „šičkám“ a „šičům“ panenek přeji hodně úspěchů a aby je tvorba panenek těšila stejně jako mne.“

Pro naději na život

Paní Hřebejková, která je 82 let, každou ušitou panenku pečlivě eviduje do svého „panenkového sešitu“ a těší se na pohlednice od adoptivních rodičů svých panenek, ve kterých jí sdělují, že společně umožnili záchranu života dítěte někde daleko ve světě. Pohlednic má již několik set. Je přesvědčená, že láska a víra v dobro, které do panenek při šití vkládá, se jejich prostřednictvím přenáší i na okolní svět.

Každá panenka představuje skutečné dítě, jehož život bude moci být díky očkování zachráněn. Částka 600 korun, za kterou je panenka nabízena k symbolické adopci, je totiž stanovena podle nákladů potřebných k proočkování jednoho dítěte v rozvojových zemích proti šesti hlavním smrtelným dětským nemocem (spalničky, záškrť, černý kašel, tetanus, tuberkulóza, dětská obrna). V sumě jsou zahrnuty očkovací látky, injekční stříkačky, chladicí boxy pro přepravu a uchovávání vakcín, ale i proškolení místního zdravotníka. Panenky paní Hřebejkové jsou v veřejnosti velice oblíbené, a tak téměř okamžitě nacházejí své „adoptivní rodiče“.

„1 327 panenek vytvořených paní Hřebejkovou znamená 1 327 zachráněných dětských životů. Připočteme-li k tomu 12 panenek Jana Hřebejka pro benefiční aukce, se kterými mu paní Hřebejková pomáhala a které byly vydraženy za celkovou částku 265 000 Kč, znamená to dalších 441 zachráněných dětí. Takové pomoci je opravdu zapotřebí, protože na nemoci, kterým se dá předejít jednoduchým očkovaním, stále ještě každý rok v nejchudších zemích umírá 1,5 milionu nejmenších dětí!“ říká ředitelka českého UNICEF Pavla Gomba

texty z www.unicef.cz

UNICEF a Vánoce

Jako každým rokem, i letos nabízí UNICEF veliké množství krásných dárek, hraček, školních potřeb, ale i blahopřání, adventních kalendářů, svátečních razítek, magických pohlednic a jiných skvělých předmětů, jejichž koupí pomůžete dětem v rozvojových zemích.

Je to tak jednoduché, stačí najít na www.unicef.cz/jak-pomoci/e-shop/kolekce-zbozi a v klidu si vybrat, co se komu líbí a s čím chce někomu udělat radost.

Často se stává, že zapomínáme, co je v životě člověka nejdůležitější. Při hledání a nakupování dárků k Vánocům je tomu nejinak. Nakonec máme ten nejhezčí pocit, když můžeme být s nejbližšími přáteli a rodinou. I o tom je náš příběh...

Vánoční pohádka

Lojzík byl kluk jako každý jiný. Občas zapomněl napsat domácí úkol, občas u tabule zazmatkoval, občas s kluky na hřišti přetáhl večerku, občas odmítl babičce, občas neposlechl maminku, občas zlobil, jak už to kluci umí... Ale pár týdnů před Štědrým dnem se naprosto změnil. Strašně se snažil být hodný, poslušný a vzorný. To proto, aby se pod stromečkem objevily přesně ty dárky, po kterých toužil. Však taky už víc než měsíc předem měl napsané dopisy se seznamem věcí, které by strašně moc chtěl. Kvůli malému bráškovi Honzíkovi tvrdil, že je posílá Ježíškovi. Ale dobře věděl, že skončí u tatínka a maminky, na kterých bylo rozhodnutí, co mu bude, či nebude naděleno.

Ale taky on chtěl svým rodičům, babičce, bratříčkovi Honzíkovi a kamarádce Anežce dát hezký dárek pod stromeček. A tak brouzдал ulicemi, tržnicemi a obchodními centry a vybíral, na co mu jeho úspory stačily. Jednoho dne se zapletl v ulicích starého města a najednou stanul před vysokým šedivým domem, na němž visela velká červeno-zelená tabule se zlatým nápisem: Nejlepší dárky. Rozhlédl se – v ulici nebylo ani živáčka. Ale ten nápis ho lákal stále víc. Odhodlal se tedy a zmáčkl kliku těžkých červených dveří. Zavrzaly a otevřely se téměř dokořán. Teď už Lojzík couvnout nemohl. Vstoupil tedy dovnitř.

Vešel do ozářené chodby se spoustou zlatě natřených dveří. A nikde zase ani človíčka, ani hlásku. Lojzík otevřel první dveře a uviděl police plné nádherných autíček a vozidel na ovládání. Byl jako ve snu a jeho zmatek ještě zvýšil velký

nápis: Můžeš mít jen jedno! Popadl tedy do náruče největší závodní auto a vyšel na chodbu.

Ale co ty další dveře? Stiskl tedy další kliku a zůstal jako zkamenělý – stovky úžasných stavebnic, po kterých vždycky toužil. A stejný nápis. Položil tedy opatrně auto na zem a sáhl po velké krabici se stavebnicí kosmické základny. Ale zvědavost mu nedala a vstupoval do dalších a dalších dveří – se sportovními potřebami, se skateboardy, s jízdními koly, s malými motorkami... a vždy se stejným nápisem. Lojzík z toho málem dostal horečku.

Už zbývaly poslední dveře. Ty ale nebyly zlaté, jen takové obyčejné, přesně takové, jako mají doma v paneláku. Už je chtěl minout a vytlačit malou motorčičku se stříbrnou metalízou na ulici, ale nedalo mu to. Zmáčkl kliku, pootevřel a uviděl vyzdobený vánoční stromek, stůl a okolo něho rodinu, která právě zasedla k večeři. Neviděl jim do obličejů, ale připadali mu nějak důvěrně známí. Opřel tedy motorku o dveře a vstoupil dovnitř, aby si mohl ty osoby lépe prohlédnout. Najednou poznal maminku a tatínka, babičku a malého Honzíka. Jedna židle však byla prázdná. Jeho židle! Bylo mu najednou nějak sladce a smutno zároveň.

Když se přiblížil ke stolu, zvedla maminka oči a řekla: „To je dost, že jdeš, ty tuláku, vždyť je dneska Štědrý večer.“ A jen Lojzík viděl nad jejich hlavami stejný nápis: Můžeš mít jen jedno! Bylo mu jasné, že si musí vybrat. Ale ani moc neváhal, než usedl na své místo u stolu. Věděl, že si vybral správně!

Hanka Hosnedlová

Nakreslil: Daniel Scheicher, 3. A, ZŠ Kubatova, České Budějovice

Nejen bílé, ale i zelené

Když se mluví o Vánocích, většinou se s tímto slovem pojí přívlastek – bílé. Ano, bílé Vánoce se spouštějí jiskřivého sněhu a sněhulákem u vchodu. Ale uvědomili jste si, že k barvám Vánoc náleží i zelená?

Zelený je vánoční stromeček, který nesmí chybět v žádné rodině. Zelené jsou smrkové nebo jedlové větvičky, kterými si zdobíme místnosti, ale i obchody, ulice... Zelená je také vánoční hvězda či adventní věnec. A zelené je i jmelí, které k vánočním svátkům neodmyslitelně patří.

Je to vlastně parazitující rostlina, která roste vysoko v korunách listnatých, zejména ovocných stromů, ale také na jehličnanech. Zmínky o něm se vyskytují už v prastarých knihách, ale také v bájích dávnověku. Uváděny jsou jeho léčebné schopnosti na spoustu zdravotních problémů a nemocí, ale na druhé straně může působit také jako nebezpečný jed. Takže pozor především na jeho bílé bobulky.

Zvyk zavěšovat jeho snítky nad vchod nebo dpropřístřed místnosti pochází už od starých Keltů. Jejich kněží – druidové – totiž přikládali jmelí nesmírnou magickou moc. A to nejen pro jeho léčebné účinky, ale také jako symbol štěstí a lásky. Proto může hoch nebo muž políbit svou partnerku pod zavěšenou větvičkou jmelí.

Jmelí se však vyskytuje i v bájích souvisejících přímo s křesťanským náboženstvím. Původně prý bylo stromem a svatý Josef vyřezal z jeho dřeva kolíbku pro malého Ježíška. Ovšem ze dřeva tohoto stromu byl potom údajně vytesán i kříž, na kterém byl Ježíš ukřižován. Strom se prý pak zármutkem a studem rozpadl na malé větvičky, které nemohou zapustit kořeny nikde v zemi, ale rostou pouze ve větvích jiných stromů.

Možná si něco z toho připomenete, až se kytička jmelí, většinou pozlacená nebo postříbřená, objeví i ve vaší vánoční výzdobě jako součást těch nejkrásnějších svátků v roce.

-hh-

DNES ČTĚTE

1.

Když panenky pomáhají U jednoho stolu...

2.

Létající soutěž Pod betlémskou hvězdou

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM Ze života petky Poslední případ detektiva Vytrídila

5.

Dobré tipy Mozaika příběhů

6.

Jsou tu vaše Zoo noviny!

Byl u vás Mikuláš?

Dneska, když čtete tyto noviny, si o mikulášské nadílce už možná povídáte v minulém čase. Jak ale tenhle zvyk spojený se začátkem prosince a s naděním dárků vznikl? A proč? Za odpověďmi na tyto otázky se musíme vypravit do historie, a to do historie dosti vzdálené.

Ačkoliv to není stoprocentně doložené, tvrdí historické prameny, že svatý Mikuláš (z řeckého jména Nikoláos) žil na přelomu 3. a 4. století našeho letopočtu ve městě Myře. To bylo v tehdejší Malé Asii. Údajně to byl člověk velice zbožný a skromný, ale také vzdělaný a moudrý. Měl velice rád děti, kterým se hodně věnoval. A rodiny chudých dětí tajně obdarovával, aby netrpěly bídou.

V období, kdy se stal biskupem, prý vykonal celou řadu zázraků, které se děly také později po jeho smrti, třeba s uzdravováním těžce nemocných, i na jeho hrobě. O těchto nevěstných událostech byly sepsány legendy, takže se po čase stal známým i mimo zemi, kde žil. Teprve ale v 6. století byl prohlášen za svatého a svátek tohoto patrona dětí byl stanoven na 6. prosinec, což měl být údajně den jeho smrti.

Zvyk obdarovávat děti v předvečer svátku svatého Mikuláše vznikl však ještě o čtyři století později, a to v německých kláštřích, kam byly děti posílány na výchovu. Jako vzpomínka na hodného a štědrého biskupa. U nás se tento zvyk spojil s obchůzkou svatého Mikuláše, kterého doprovázeli andělé, ale také čerti. Pekelníci pak měli být hrozbou pro děti zlobivé a to platí dodnes.

Dárky bez obalu

Co je typické pro poslední měsíc v roce? No přece nadělování! Všichni se těší na splnění svých, někdy třeba i neskrývaných přání, a pokud se naplní, panuje v rodinách neskrývaná štědrovečerní radost. Ovšem dárek může přinášet radost nejen obdarovanému, ale i dárci. Někdy může být tenhle pocit spokojenosti i hlubší než radost toho, kdo dárek obdržel. A tak je to dobře.

Jsou ale také dárky, které do barevného papíru nezabalíte, a přesto dovedou přinést celou náruč radosti a potěšení. Třeba návštěva nemocného kamaráda, doučování spolužáka, upřímná omluva, když přestřelíte, pomoc mamince při předvánočním úklidu... A ty mají jistě daleko větší cenu než ten nejdražší dárek.

-red-

zprávy

Kdo to byl Silvestr I.

Ještě nestačíte ani uklidit papíry od vánočních dárců a už se nezadržitelně blíží konec kalendářního roku a s ním i Silvestr. I tehle den má určitou spojitost s jedním svatým.

Nesl jméno Silvestr I. a byl papežem před sedmácti sty lety. A protože i on myslel víc na druhé než na sebe a vykonal spoustu dobrých skutků, nebylo jeho jméno zapomenuto. Byl mu vyhrazen jeden den v kalendáři, a to datum 31. prosince, kdy roku 335 zemřel. To se však stalo až téměř půl tisíciletí po jeho smrti.

UBOHÝ CYRANO

V Jihočeském divadle v Českých Budějovicích se konalo benefiční představení pro občanské sdružení PROUTEK. Na prknech, která znamenají svět, se představilo DOCELA VELKÉ DIVADLO z Litvínova s hrou UBOHÝ CYRANO. Celý soubor vystoupil bez nároku na honorář. Poděkování také patří vedení Jihočeského divadla za poskytnutí scény a všem návštěvníkům.

Čistý výtěžek z akce ve výši 113 073,- Kč využije Proutek na provoz služeb pro dospělé lidi s mentálním postižením. V současné době pro ně provozuje 6 chráněných bytů (v Jindřichově Hradci, v Plasné u Kardašovy Řečice a v Kardašově Řečici) a chráněnou dílnu pro 20 lidí (na statku v Plasné u Kardašovy Řečice).

Ohřejme se z odpadu

Jenom pět zařízení v České republice vyrábí paliva z odpadu. K výrobě se používají velice výkonné, ale také nákladné třídící a mísicí linky. Jako výchozí materiál slouží plasty z průmyslu nebo obtížně recyklovatelné plasty, ale i některé druhy jinak nepoužitelného papíru nebo třeba pneumatiky, guma, dřevo, textil a jiné kombinované materiály. Jmenované suroviny se rozdrtí, rozmělní a v určitém poměru smísí. Pak se vyrobené topivo vstříkne do hořáků s vysokou teplotou. Například v cementárnách takové palivo shoří téměř beze zbytku. A vznikající zplodiny se chemickým postupem vážou do struktury cementu. -hh-

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
Info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytlačeno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Tentokrát věnujeme náš medailonek světu mezi „nebem a zemí“. Kolikrát za den řeknete „létám“? Nebo další podobná slůvka spojená s létáním, padáním. Je to třeba jako běhání, skákání, spěchání, nebezpečí nebo radování. Nyní máte možnost spojit dvě slova a namalovat něco o létání. Možná, že si tak doletíte pro svoji první leteckou medaili nebo někomu a sobě uděláte velkou radost.

Malování a létání je všude

Jako každý rok, tak i letos je vyhlášena Soutěž Mladých umělců FAI. Mezinárodní možnost pro nadějně malé umělce vyjádřit se k tématu týkajícího se letectví. Soutěž je rozdělena do tří věkových kategorií (6–9, 10–13, 14–17 let). Soutěžní téma tohoto roku je Létání zachraňuje životy.

Každý den se stávají situace, kdy se lidé v běžném životě i během zábavy nebo cestování dostávají do nebezpečí. Řidiči na silnicích, děti při hře nebo koupání, turisté na horské túře nebo v dalekých zemích kapitáni rybolovných lodí uvíznou se svým plavidlem na volném moři. Dobrodruzi zůstanou viset mezi nebem a zemí při lezení na různé konstrukce, nebo dokonce i sami piloti nebo parašutisté mohou dopadnout někam špatně. Lidé vždy potřebují pomoc, pokud se ocitnou na nedostupných místech, zranění, daleko od domova, bez jídla. Odchod z domova na neznámá místa je vždy rizikem, ale dnešní badatelé mají velké spojení v dnešních letadlech. Když přijde špatné počasí a horská turistika se stane životu nebezpečnou, stanou se nejlepšími kamarády horolezců vrtulníky. Když se turisté ztratí na výletě, jsou důležitým pomocníkem jejich záchranu letadla, užívající při pátrání nejmodernější technologie, jako je infračervené záření, které zaznamená rozdílné teploty vašeho těla a okolí i tehdy, nemůžete-li být vidět lidským okem. Když se tvoří hurikány, skvělí piloti speciálních meteorologických letadel jsou schopni

létat kolem tvořících se jevů a podávat informace, jak jsou tyto útvary velké, kde je jejich pravděpodobný střed, jakým směrem se pohybují a jak se vyvíjejí. Tyto informace rovněž pomáhají zachraňovat lidské životy. Pokud jsou během těchto jevů zničeny nějaké lodě, jsou zde znovu helikoptéry, které jsou schopné určit a předat údaje o jejich poloze. Pokud při velkých požárech nestačí hasiči na jejich likvidaci, jsou k dispozici speciální vrtulníky a letouny, které jsou schopné přepravovat nad ohniska požárů obrovské množství vody nebo chemikálií nutných k uhašení ohně. Některá letadla, řízená statečnými muži a ženami, pozorují neustále situaci nad mořem i zemí jako poběžní hlídky, jako dopravní zpravodajové.

Nyní nastal čas vybrat si svého favorita a ztvárnit ho ve své výtvarné práci k oslavě toho, jak létání zachraňuje životy. Chcete se připojit? Kontaktujte se svými rodiči nebo učiteli patronku soutěže Míšu Machartovou z letiště Hosín a pozvěte ji do vaší školy na povídání o soutěži a nebo si najdete všechny potřebné informace prostřednictvím webových stránek www.kralovstvi-vzduchu.cz. Termín odevzdání obrázků je 28. 2. 2014. Posílejte je nebo odevzdejte na adresu Aerojuniors Klub, letiště Hosín 196, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Text: -od dop-

Nakreslila: Adriana Máilková, I. B, ZŠ a ZUŠ Zlív

všetečkova všehochuť

Krása betlémů

Kromě ozdobeného stromku a dárců patří k Vánocům i betlémy. Jejich velkou sbírku najdete v muzeu v Jindřichově Hradci, kde jsou kromě toho umístěny i proslulé Krýzovy jesličky. Jsou největšími lidovými mechanickými jesličkami na světě a jsou zapsány i do Guinnessovy knihy rekordů.

Vyrobil je punočohářský mistr Tomáš Krýza, který žil v letech 1838–1918, a trvalo mu to víc než 60 let. Jesličky jsou 17 m dlouhé, 2 m široké a také do výšky mají 2 m. Najdete na nich 1 398 figurek osob i zvířátek a 133 z nich se pohybuje. V minulosti byl pohyb zajišťován ručním pohonem, ale v současnosti to obstarává elektromotor. V každém případě je to ale nádherná podívaná, na kterou hned tak nezapomenete.

Nejhlubší jezera a oceány

Za nejhlubší jezero je považován ruský Bajkal. Pod jeho hladinu by se schovala celá naše Sněžka a ještě by zbylo pár metrů vody nad jejím vrcholem. Jeho nejhlubší místo je 1 637 metrů pod hladinou.

Druhé místo zaujímá Tanganjika v Africe s 1 435 metry a třetí je Kaspické jezero, někdy označované i jako moře. O něj se dělí Rusko s několika republikami bývalého Sovětského svazu a Iránem. Jeho hloubka je 1 025 metrů.

U oceánů, kde největší hloubky dosahují obvykle prohlubně, drží prvenství Tichý oceán s 11 034 metry (Mariánský příkop). Atlantský oceán (s prohlubní Milwaukee) se chlubí 8 648 metry a v Severním ledovém oceánu naměřili 8 047 metrů. -hh-

Pouštíme draka

Co to slyším někde venku,
kouknu se tam na chvílenku.
Co je to tam za stromama,
hele, draci, draka máma.
Už tam běžím, co jen můžu,
máma mi tam koupí žužu.
Vítr začal foukat dost,
draci nemaj žádnou kost.
Těším se na další podzim!!!

Radek Blažek, 10 let,
ZŠ Bedřicha Hrozného, Lysá nad Labem

Podzim

Podzim je krásný měsíc,
když pode mnou šustí listí.
Šustí na každém kroku po tom jednom roku.
Raduju se z kamarádů, když vyrábí z porcelánu.
Všechno možný dokola, takhle se to nedělá.
Vrána honí vránu, hraji si na babu.
Vítr fouká, pouštím draka, hele támhle letí straka.
Létá, létá nad drakama,
co tam dělá nad hlavama?
Kouká se tam na draky, támhle letí další straky.

Patrik Blažek, 10 let
ZŠ Bedřicha Hrozného, Lysá nad Labem

Na podzim

Podzim stojí za dveřmi,
vítr fouká do sednice,
děšť bubnuje na okna,
brzy přijdou plískanice.
Jablka už červenají,
hrušky zase zlátnou,
foukej, foukej větříčku,
jen ať nějaké spadnou.
Švestky už jsou také svěží,
brambory se sklízí,
na podzim se každý těší,
Vánoce se blíží.

Tereza Maxerová, 10 let, ZŠ Máj II, České Budějovice

Podzim

Podzim sice není krátký,
ale připravil nám s listy hrátky.
Pak za foukal chladný vánek
a zvěř pomýšlí na zimní spánek.
Už zahalila mlha stráž,
vaň, větříčku, vaň!
Ať můžem pouštět draky
mezi plujícími mraky.
Zemědělci sklídili již úrodu,
v Opatovicích, v Náchodu.
Podzim je prostě krásný,
snad nenadělá nám vrásky.

Filip Stejskal, 10 let, ZŠ Máj II, České Budějovice

Zimní radovánky

Na Štědrý den chodím venku,
je +12, mám pláštěnku.
Nikdo neví, co se stalo,
místo zimy je tu jaro.
Přeji si též velice
zase bílé Vánoce.
Zmrzlý rybník, spoustu sněhu,
vyndat brusle, lyže, frézu.
Snad to leden napraví,
kousek zimy připraví.
Vezmu zas, co doma máme,
brusle, lyže, boby, sáně.
Aneta Verbán, 7. tř., ZŠ Volenice

Vánoční skřítek

Vánočního skřítky Zimálka můžete vidět jen v noci, protože ve dne je neviditelný. Je asi jeden metr dlouhý a hodně moc chytrý. Zimálek má světle modrou pleť, modrou čepici a jeho kabát je také modrý. Zimálek se stará o zvířátka v lese, jestli mají dost jídla v krmelci. Všechna zvířátka ho mají ráda, protože jim v zimě doplňuje jídlo.

Bára Bočková
ZŠ Pohůrecká, České Budějovice

Detektiv Vytřídil se těší na Ježíška, než usedne ke štědrovečerní večeři, má před sebou poslední letošní úkol. Pomůžete mu, ať si může v klidu rozbalit dárečky a nehrýže ho svědomí z nevyřešeného případu? Zase nám přišla fúra odpovědí na Doplnovačku z minulého 4. čísla. Správná odpověď byla: **Na třídění odpadů si chytrý žák políčí po poradě ve škole a s rodiči.** S tou jste si poradili hladce, horší to ale bylo s obrázkem, na kterém jste měli správně určit, co patří do modrého kontejneru. Všichni jste chybovali, takže, bohužel, tentokrát nikoho nemůžeme odměnit. Špatně jste zařadili: plato od vajec, ubrousek od svačiny, papírový kapesník, umaštěnou krabici od pizzy (to je všechno odpad, který je znečištěný a patří do černého kontejneru) a krabici od džusu (správně patří do kontejneru s oranžovou samolepkou). Detektiv Vytřídil zatočil losovacím bubnem a vytáhl tři výherce za Doplnovačku: Eva Hradecká z Novosedel, Lukáš Kouba z Bavorova a Radka Hauková z Litvínovic u Č. Budějovic. **Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase Doplnovačka s obrázkovým úkolem o ceny.**

Příběh PET lahve

Jsem plastová láhev, mám krásnou zelenou etiketu a zelené víčko, jsem plná minerálky. Už se těším, až budu odpočívat na regále v obchodě.

Ted mě společně s dalšími pěti stejnými lahvemi zabalí do plastového obalu, na kterém je napsáno: „Minerální voda s příchutí pomela. „Nevím, co to je pomelo. Takže ani nevím, jakou mám příchut, to mi je líto. Naskládali nás do nákladního auta a zavřeli. Je tu tma, auto se rozjelo. Naštěstí nejsem sama a povídám si celou dlouhou cestu s lahvemi, co jsou se mnou v obalu. Konečně jsme dorazily. Zaměstnanci si nás vynášejí do skladu. Je ráno a začíná nový den. Jakmile nás přivezli do skladu, přišla si pro nás prodavačka a začala rozvážet do regálů. Jely jsme okolo sušenek, pečiva a ko-lem ostatních potravin, až nás dovezla k polo-prázdnému regálu, do kterého nás naskládala, a pro nás začal úplně nový život. Život v obchodě.

Od té doby, co nás vyložila, je to už pořádně dlouho. Alespoň mi to tak přijde. Je to nekonečná doba. Každého kolemjdoucího nakupujícího člověka v duchu přemlouvám: „No tak, kup si mě. Jsem ve slevě. Prosím!“ Ale oni si mě většinou ani nevšimnou. Ostatní balení minerálky jsou už skoro vykoupená. Jenom naše balení je pořád kompletní. Až jednou! Konečně si mě někdo bere. Jsem šťastím bez sebe. Tedy abych to upřesnila, vzala si

nás sympatická paní. Celé balení. Čekají nás nové zážitky a ještě ke všemu se mnou budou ostatní. To je to nejlepší, co mě mohlo potkat.

Paní nás odnesla do menšího rodinného domku se zahradou. Domek jsem viděla jenom koutkem oka, jak jsem trochu vyčuhovala z tašky. Má oranžovou omítku. Paní nás rozbala, najednou jsem si připadala osamělá. Vzala tři lahve a nesla je pryč. Lekla jsem se, že moje tři kamarádky už nikdy neuvídím, ale panikařit jsem přestala hned, protože se vrátila a odnesla i nás. Postavila nás na zahradní dřevěný stůl a já jsem si najednou uvědomila, že je krásný slunečný den. Na stole leželo veselé dětské prostírání. Pět barevných plastových talířků, pod každým talířkem jiný ubrousek. Pět narozeninových špičatých čepiček a jedna z nich větší než ty ostatní. Pět barevných plastových kelímků a my jsme byly postavené mezi tácy s jednohubkami. Byly jsme hezky vychlazené, protože v obchodě byla zima a ani tady na nás přes slunečník nesvítilo slunce. Paní na stůl postupně přinášela další jídlo a všechno srovnávala. Když byla hotova, začaly se před dřevěnými vratky shromažďovat malé holčičky. Paní jim šla otevřít a všechny si posedaly, nakonec se objevila oslavenkyně. Když uviděla sváteční stůl, rozzářily se jí oči. Holčičky se pustily do jídla. Vypily k tomu

celou jednu minerálku, naši Boženku. Když vypily i mě, paní mě odnesla do kuchyně. Na stole stál nádherný čokoládový dort ozdobený lentičkami. Oslava, jak jsem poslouchala z kuchyně, se povedla. Holčičky odešly a oslavenkyně šla spát. Na zítřek jsem se netěšila, protože mi bylo jasné, že mě paní vyhodí a já už žádné dobrodružství nezažiji. Bylo mi smutno. Další den mě ovšem opravdu překvapil. Paní mě nevyhodila, nýbrž mě vypláchl a nechala sušit. Zprvu jsem si myslela, že mě jenom vyplachuje, abych byla v kontejneru čistá, ale pak jsem ji slyšela, jak říká holčičce: „Adélko, běž si sbalit pár věcí. Jedeme na chalupu. Budeme moštovat. Tatínek už na nás čeká, změnila jsem názor. Moštování, znamená hodně moštu. Hodně moštu znamená hodně lahvi. A opravdu. Těsně před odjezdem mě Adélčina maminka vzala a vložila do velkého pytle, ve kterém bylo mnoho dalších lahví, jako jsem já. Po příjezdu na chalupu nás vysypali na trávu. Vedle nás stálo mnoho kbelíků s jablky. Paní sypala jablka do moštovače, pán přidržoval lahve pod moštovačem a do nich vytékal sladký mošt. Adélka si s ostatními, ještě nenaplněnými lahvemi, hrála. Mě odnesla až daleko od moštovače, ale paní si toho nevšimla. Blížila se poslední várka jablek „Adélko, honem, kam jsi zase odnesla tu láhev! Honem pro ni doběhni.“

Adélka se lekla a rozběhla se, ale nevěděla, kam mě v zápalu hry položila. Mošt pořád tekla a pán ho chytl do kbelíku. Konečně mě našla. Utíkala, jak nejrychleji mohla, a okolo mě se točil celý svět. Zachytila jsem už jenom část moštu, a tak ho hned vypili. Podle výrazu jim moc chutnal a měli velkou radost. Já ovšem ne. Paní poslala holčičku, aby mě šla vyhodit do kontejneru. Protestovala jsem, ale přesto mě holčička nemilosrdně sešlápla, našroubovala mi víčko a odnesla mě do tříděného odpadu. Byla tam spousta plastových věcí. Čekala jsem, co se bude dít, a po zhruba jednom dni se najednou kontejner zvedl a dno se otevřelo. Byly jsme vysypané do vysoké korby velkého auta. Jely jsme dlouhou dobu. Postupně na nás spadalo ještě několik obsahů kontejnerů. Konečně jsme zastavily, skončily jsme v zařízení na zpracování plastů. Popojely jsme do třídírny. Po úplném zpracování se ze mě stala nová softshelová bunda. Odvezli mě do obchodu s outdoorovým zbožím. Tam si mě k mému velkému překvapení koupila právě ta paní, co mě koupila, když jsem ještě byla láhev. Vzala si mě na hory. A tam jsem zažila další dobrodružství. Ale o tom už někdy jindy.

Tereza Nedbalová, 11 let
Gymnázium Jirovcova, České Budějovice
Z literární soutěže Jihočeský úsměv 2013

Je třídění důležité?

Třídění odpadu je velmi důležité pro naše prostředí. Také je důležité pro recyklaci, např. když recyklujeme papír, tak nám z něj vzniknou třeba noviny, toaleták, časopisy atd. Papír se recykluje dál a dál, až je nepoužitelný. Můžeme recyklovat i plast, ze kterého jsou dnes vyráběny třeba i domy... Odpad se třídí v továrnách, které jsou v Praze a Brně.

Třídění odpadu:
modrý kontejner = papír
žlutý kontejner = plast
bílý kontejner = bílé sklo
zelený kontejner = barevné sklo

Někde jsou i kontejnery černé a hnědé barvy. Myslím, že je mnohem lepší odpad roztrdit, potom se sklo, papír a některé další odpady znovu využijí, než aby se netřídilo a vše skončilo na skládce, kde to bude akorát smrdět a znečišťovat ovzduší.

Marie Blažková, 13 let, ZŠ Bedřicha Hrozného, Lysá nad Labem

Nakreslil: Milan Kříž, ZŠ Kubatova, České Budějovice

Představujeme vám dvě bytosti, které se nemají rády a vlastně mezi sebou neustále bojují. Poznáte, která z nich je ta dobrá a která ta špatná?

Trucovnick zavilý

Také o tomhle skřítkovi z říše neviditelných věd většinou spíše dospělí, hlavně pak rodiče a prarodiče. On totiž Trucovnick napadá především děti, bez rozdílu věku, ale ty si to obvykle v té chvíli ani neuvědomují. A tenhle skřet, třebaže je neviditelný, je velice vlezlý. A jak to má už ve svém názvu – zavilý. Tedy to znamená, že se ho moc a moc těžko zbavujete. Drží se vás vši silou jako klíště a teprve když třeba uznáte svou chybu, napravíte, co jste pokazili, nebo se omluvíte, se pustí. Omluva, náprava a kajicnost na něj totiž působí jako antibiotika na angínu.

Jak se tedy vlastně jeho přítomnost projevuje? Odpověď je jednoznačná: trucováním. Tatínek vás třeba pošle do sběrného dvora s nějakými vyřazenými spotřebiči. A vy je místo toho natruc hodíte do kontejneru na běžný odpad. Nebo máte odnět papír a plasty do barevných kontejnerů, ale vy všechno natruc hodíte do popelnice za dveřmi domu, která je prostě blíž. Trucovat můžete i v řadě dalších případů, co se vašeho chování týče – ať už vůči rodičům, učitelům či kamarádům...

Ani za to vlastně nemůžete, prostě vás ten zlomyslný Trucovnick posedne. Sice víte, že děláte nesprávné věci, že se nechováte, jak byste měli, ale škodolibý Trucovnick vás nutí dělat další a další naschvály. Ošklivé a všem nepříjemné naschvály, které vám jen komplikují život. Jako byste byli nemocní chorobou s názvem truc. Ale je ve vašich silách se té nepříjemné nemoci zbavit. Stačí chtít! To je ten nejsilnější a nejspolehlivější lék. A Trucovnick vezme rychle do zaječích.

Svátečníček úklidový

Tak tenhle skřítek patří do kategorie strašidylek, která mají rádi zejména dospěláci. A také s nimi dost často komunikují, než je vyšlou za svými ratolestmi. Samozřejmě s náležitými úkoly, které se dětem zrovna do programu příliš nehodí. Ale rodiče jsou rodiče, a tak kluci a holky obvykle Svátečníčkovi nakonec přece jen prostor dají. Nic jiného jim většinou nezbyvá...

Začíná to obvykle slovy: „Zítra je neděle, měl (nebo měla) by sis uklidit v pokojíčku, přijde návštěva...“ A co je mi do návštěvy, já ji nepozval, vzteká se v duchu oslavený potomek. Anebo: „Aničko, blíž se Vánoce, pomůžeš mi s úklidem v komoře a odnět věci do kontejnerů, vid?“ Jindy to je hala, sklep, obývák... A Anička by mnohem raději šla třeba nakupovat s kamarádkami dárky... Ale také může zaznít: „Honzíku, budou svátky. Podívej se na ty hromady novin a papírů v pokojíku, v šatně, v obýváku! Vytříď to a odnes do kontejneru!“

Každá rodina, každá domácnost má pocho-pitelně svého Svátečníčka. Někde je využíván častěji, někde méně. Raduje se, když ho zavolají k úklidu a může pomoci s hromadami vy-tříděného odpadu. Ale trápí se, když třeba Honzík nebo Anička úklid odbudou s tím, že věci nacpou do skříně a zamknou. Nebo když hromady papírů, textilu, plastů a kovu bez třídění odnášejí do černých kontejnerů na komunální odpad. Vy ho sice nemůžete vidět, jak trpí, ale on vám pak může poslat ošklivé sny, kdy se v posteli obracíte a vzdycháte, protože vás tlačí Svátečníčkova snová múra.

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

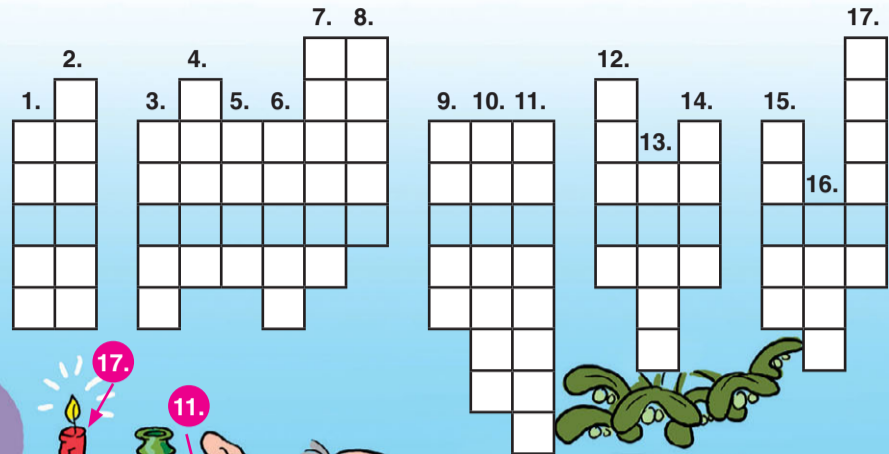

Vánoční doplňovačka

Třídít celý příští rok... (zbytek v tajence)

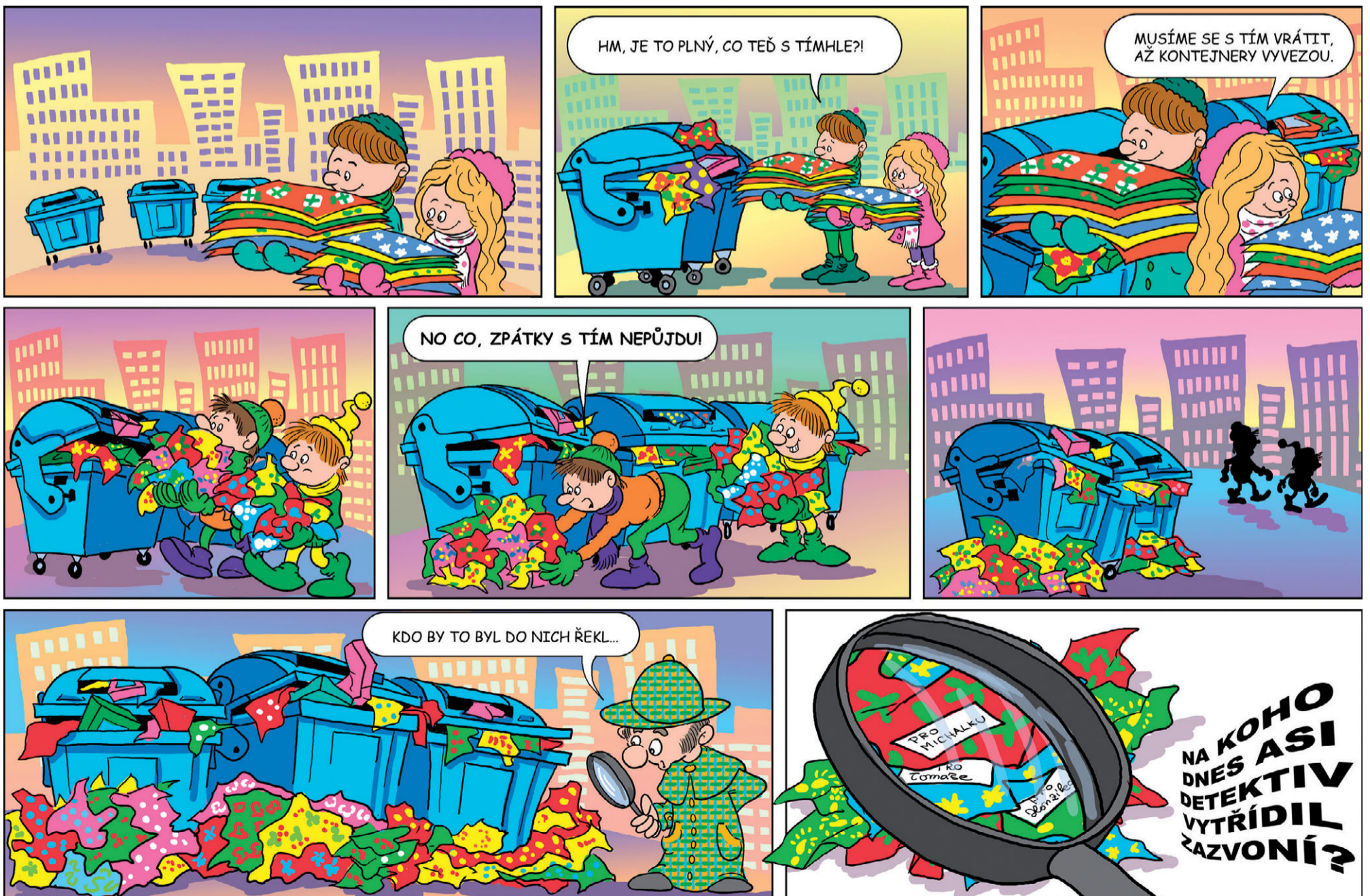
Protože nám Vánoce už klepou na dveře, připravili jsme pro vás tentokrát obrázek s vánoční pohodou. Kromě doplňovačky máte ještě jeden úkol, a to správně roztrdit základní recyklovatelný odpad (plast, papír, sklo).

A dávejte pozor, minule jste všichni chybovali! Správné řešení z předešlého čísla najdete na straně 3.

Vyluštěnou tajenku a správně roztrditý odpad nám zašlete do 20. prosince 2013 na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz. Tři z vás vylosujeme a odměníme. A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu, ať vás pošták s dárčky lehce najde!

Pátrání s detektivem Vytrídilem

Námět: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Věříme, že následující servis vám přinese bohaté zážitky nejen o zimních prázdninách, ale i po mnoho měsíců v příštím roce. Stačí, když si vyberete a mnohé z divadelních, hudebních i filmových představení nepromeškáte...

Pobavte se

Máme rádi divadlo

Máte rádi divadlo? A chtěli byste vidět víc představení než jen ta, na která jdete se školou? Není nic lehčího! Malé divadlo v Českých Budějovicích má poměrně bohatou nabídku titulů pro dětské diváky různého věku od těch nejmenších až po školáky z vyšších tříd. A navíc každoročně připravuje řadu novinek. Představení můžete navštěvovat s rodiči nebo se staršími sourozenci či kamarády.

Takže z nabídky Malého divadla si můžete v průběhu roku vybrat třeba dobrodružný a napínavý příběh Sto roků prázdnin, hru Bílý tesák, která vás zavede na Aljašku v době zlaté horečky, anebo titul Tom Sawyer, o příhodách malého amerického kluka a jeho kamarádů. Přitažlivá jsou i představení Čarodějka Jennifer, Čert a kočka, na legendách a příbězích z dalekých zemí postavené představení s nádhernými kostýmy – Divoký tygr přeskakuje stráž, či do moderní doby převedenou pohádku Popelka z krejčovského salonu. Ale zvolit můžete i pokračování bláznivého kabaretu s písničkami a scénkami o Kašpárkovi z rohlíku anebo pak v předvánočním čase dojemné představení Maruška a Duch Vánoc. Nebo novější hra O jednom malém ježkovi, která se tentokrát odehrává v malířském ateliéru a která se bude nejspíš líbit kalendář. Mezi premiérami právě této sezony je i vtipné představení, pojaté jako lekce Etikety pro sígry – o tom, co všechno se vám může přihodit, když neznáte správná pravidla chování. Poučný pohádkový příběh Zvířátka a Petrovští, který dostane nový kabát, si jistě své diváky také najde, stejně jako hra Quijote, v tomto případě nikoliv o rytíři, který bojoval s větrnými mlýny, ale o jednom našem současníkovi, který musí opustit své místo před obrazovkou počítače a začít žít ve skutečném světě.

Cesta za krásou tónů

Většina z vás jistě miluje hudbu, písničky, příjemné melodie... Ale víte například, že existuje celá dlouhá řada takzvaných žánrů, čili druhů hudby? Nejen melodie, které rádi posloucháte v rozhlasu, televizi a na svých nahrávkách, ale i lidové písničky, džez nebo třeba hudba, které se říká klasická či vážná. A právě o ní se můžete dozvědět mnohem víc v Cyklu koncertů pro děti a rodiče, které každoročně připravuje Jihočeská komorní filharmonie v Českých Budějovicích.

Sezónu zahájil Felix Slováček junior, vynikající klarinetista, kytarista, zpěvák, skladatel a textař. V listopadu pak byl na programu pořad Hudba čaruje aneb O tajemství skrytém v tónech z Jihočeskou komorní filharmonii, se sólistou Jiřím Stivínem a jeho flétnami. Na skloněk roku, v pondělí 16. prosince, je naplánován trochu odlehčený program s vánočním zpíváním a povídáním se známou folkovou skupinou Nezmaří. V novém roce pak ve středu 22. ledna uslyší návštěvníci opět Jihočeskou komorní filharmonii s dirigentem Vojtěchem Spurným. A poslední koncert v této řadě je ve čtvrtek 20. února a je uspořádán jako pestrý zpívaný kalendář. Pod názvem Poetický svět českého roku se skrývají písničky nejen k jednotlivým lidovým svátkům, ale i k ročním obdobím, jako třeba Velikonoce, masopust, Letnice, slunovrat, čas sklizně apod. A přednese je Vokální instrumentální soubor dobových nástrojů Chairé Příbram s uměleckým vedoucím Josefem Krčkem.

Režisér z Budějovic

Většina z vás zná Jirku Mádlu, rodáka z Českých Budějovic, jako oblíbeného herce z komediálních filmů nebo pohádek. Ale letos o prázdninách se do rodného města vrátil v docela jiné roli, kterou si zkusil také úplně poprvé – v roli režiséra.

Napsal totiž filmový scénář, v němž jako hlavní postavy figurují dva desetiletí kluci. A využil v něm i řadu zážitků a vzpomínek ze svého vlastního dětství. Tak kde jinde by se měl film odehrávat, než v Českých Budějovicích? Snad i proto, že měl přesné představy o jednotlivých scénách v důvěrně známém městě, se Jirka rozhodl film sám režisovat, třebaže měl i nabídky zkušených režisérů. Jak sám říká, vlastně tak trochu režíroval děj už přímo na papíře, při psaní scénáře.

Snímek se jmenuje Pojedeme k moři a výběru herců věnoval Jiří Mádl skutečně velkou pozornost. Uvidíme, zda se strefil při volbě dětských i dospělých představitelů jednotlivých postav. Hlavní roli Tomáše svěřil Petru Šimčákovi z Brna a jeho kamaráda Harise hraje Jan Maršál, vynechat přitom nemůžeme ani Antonii Chocholatou. V rolích dospěláků se zabydlel Ondřej Vetchý, ale také Lucie Trmíková, Michaela Majerníková, Jaroslava Pokorná a herci z Jihočeského divadla.

Děj začíná okamžikem, kdy Tomáš dostane kameru a napadne ho natáčet video o své vlastní rodině. Nečekaně přitom odhaluje řadu tajemství, o kterých předtím neměl ani tušení. A věci se rozrůstají do netušených rozměrů, přesahujících jeho dětský svět. Rozhodně tu nechybí napětí ani komické situace. Ale hlavně vám budou důvěrně blízké veškeré „kulisy“ filmu. Většinu míst, kde se děj odehrává, totiž také osobně znáte – ať už se jedná o Krajinskou ulici, mléčný bar na Piaristickém náměstí či Hotel Budweis, Sokolský ostrov, Pražskou třídu, sídliště Vltava a Máj nebo předměstí Mladé. Točilo se ale také v blízkém Rudolfově nebo Trhových Svinech. Prostě se během filmu budete pohybovat ve vašem vlastním světě.

Podle Jiřího Mádlu je tento filmový snímek mimo jiné i takovou tichou poctou jeho rodnému městu, o níž uvažoval už předtím, než začal scénář psát. Je pochopitelné a přirozené, že měl z pozice režiséra trochu strach, vždyť to bylo poprvé, kdy na místo před kamerou stanul za kamerou. I když ani to není tak docela pravda, protože kameru držela v ruce kameramanka Edita Kainrathová.

Ale víc vám teď již neprozradíme, protože už v příštím roce budete moci Mádlův film Pojedeme k moři zhlédnout na vlastní oči.

Jihočeský úsměv s úsměvem

Jihočeský úsměv, což je literární soutěž pro děti do 15 let, se letos usmíval již počtvrté. Ovšem poprvé je to pod záštitou Jihočeské vědecké knihovny, i když jako v minulosti s podporou Jihočeského kraje a Jihočeského klubu Obce spisovatelů.

A musím dodat, že jste byli pilní. Sešlo se tentokrát 112 prací od 106 autorů. Celkově tak soutěžící reprezentovali 13 škol, většinou z krajského města. Mezi příspěvky se kromě povídek a pohádek objevily také úvahy, vyprávění a nechyběly ani básně. Některé práce byly dokonce vyzdobené hezkými obrázky. Ani letos neměla odborná porota jednoduše práci. Samo sebou, přihlížela nejen k úrovni napsaného, ale také k originalitě nápadu a k věku soutěžícího. Asi by nešlo srovnávat práce třeba druháka a patnáctileté slečny. Ovšem i některé z prací, které se neocitly mezi vítěznými, mají šanci na otištění. A to zrovna v Robinsonovi, přičemž už dnes můžete přemýšlet o tom, s čím se i vy zúčastníte příštího ročníku Jihočeského úsměvu 2014.

A nyní již vítězná desítka:

Daniela RYPLOVÁ (13) – Gymnázium Jírovcova, ČB (Jaká jsem)
 Jana JÁROVÁ (13) – ZŠ Pohůrecká, ČB (Včera, dnes a zítra)
 Denisa HADAČOVÁ (9) – ZŠ Jindřichův Hradec (Táborové dobrodružství)
 Tadeáš WAGNER (10) – ZŠ L. Kuby, ČB (Pohádka o netopýrovi)
 Radim THEINER (14) – ZŠ Máj I, ČB (Bílé peklo)
 Kristýna KOTHÁNKOVÁ (14) – ZŠ Bezdrevská, ČB (Co je to vlastně kniha?)
 Magdalena MAŇÁSKOVÁ (11) – Gymnázium Trhové Sviny (Noc v Alpách)
 Martin TOMEK (13) – ZŠ Matice školské, ČB (O smutné žirafě)
 Tereza NEDOROSTOVÁ (2. třída) – ZŠ Dukelská, ČB (Podzim, Alík a balík)
 David VIKTORA (10) – ZŠ J. Š. Baara, ČB (bez názvu...)

Když je všechno jinak

Start mezinárodního letu z Chicaga do Memphisu byl kvůli sněhové bouři odložen. Mary Robertsová, která si nuceně čekání chtěla zpříjemnit, zamířila přes letištní halu ke stánku, kde si koupila brožovanou detektivku a krabičku sušenek W&W Original, a poté zabrala poslední volné místo na lavici, která jí umožňovala výhled na tabuli s informacemi o odletech letadel. Brzy se do nové knížky zhloubala, a jak četla, sáhla občas vedle sebe pro sušenku a mlsala.

Uběhlo tak deset minut, když si s nelibostí všimla, že vedle ní sedící muž ve středních letech její sušenky bezostyšně konzumuje a dělá přitom jakoby nic. Měla sto chutí chlapa přes nenechavou ruku plesknout, ale nakonec usoudila, že jí za to drzoun nestojí, a nechala to plavat. Tak oba dál mlčky chroupali, až v krabičce zbyla poslední sušenka. Mary už se po ní natahovala, avšak její soused byl rychlejší. Uchopil sušenku, přelomil ji napůl a jednu půlku Mary beze slova podal. Dopálená žena už se nadechovala k nepřemému proslovu, když vtom byl vyhlášen odlet jejího spoje. Ona tedy raději popadla svůj kufr a nasušeně odpochovala.

Poté, co se konečně uvelebila v letadle, otevřela kabelku, zašmátrala v ní po rozečtené knížce a... zůstala sedět jako opařená. Z kabelky totiž nevytáhla jen detektivku, nýbrž i nenačatou krabičku s velkým logem W&W Original.

Z VÚDDŠ Počátky

O vydře z Vydry

Žila jednou jedna vydra v hlubokém lese, byla zvědavá a stále nespokojená. Proto se vydala podél řeky do světa hledat štěstí.

Potkala lenochoda a zeptala se ho, zda je šťastný. „Jak kdy,“ odpověděl lenochod. „A kdy jsi nejšťastnější?“ „Když nemusím nic dělat.“ Vydra se pustila do lenošení. Celé dny se válela, vůbec nic nedělala. Byla tak znučená a stále nešťastná.

Vydala se dál a potkala křečka. „Jsi šťastný, křečku?“ „Jak kdy,“ odpověděl křeček, „nejšťastnější jsem, když mám hodně peněz.“ Vydra se zamyslela a začala vydělávat peníze. Byla pilná, celé dny hromadila jenom peníze a časem jich měla tolik, že je neměla kam dávat. Začala se o ně bát a strachem špatně spala. Jak mohou peníze udělat někomu šťastným? A tak nechala peníze a vydala se znovu hledat štěstí.

Tentokrát potkala vlka. „Cítíš se šťastný, vlku?“ „Jak kdy,“ odpověděl vlk. „Nejšťastnější jsem, když sportuji a když někoho porazím.“ Vydra začala trénovat. Vydry jsou obratné a rychlé, umějí se skvěle potápět. Pořídila si vybavení a trénovala. Brzy se dostavil výsledek. Vydra porážela ostatní zvířata jedna radost. Pokaždé, když někoho po-

razil, ona byla šťastná, ale ten druhý byl smutný. Proto zanechala sportování a šla dál. Doufala, že najde to štěstí.

„Co se děje, vydříčko, proč jsi tak smutná?“ ptá se želva, která se právě sune kolem. Vydra jí vypráví, jak šla hledat štěstí, nemůže ho najít a cítí se čím dál víc smutnější. „A ty jsi šťastná, želvo?“ „Ano, jsem šťastná,“ říká želva. „Nedělám nic. Stačí, když udělám radost někomu jinému.“ „A to je všechno? To zní jednoduše!“ Ale asi to nebude tak jednoduché.

Vydra si to chtěla vyzkoušet. Potkala vlka, dala si s ním závod a nechala ho vyhrát. Měla radost, že vlk má radost. Přinesla pár peněz křečkovi, který se z toho radoval. Lenochodovi přinesla něco k jídlu a ten měl také radost. Ze všeho byla šťastná a zjistila, že to opravdu funguje.

Tak se z nešťastné vydry stala nejšťastnější vydra na světě. Žije v řece Vydře na Šumavě a pomáhá druhým ke štěstí.

Valentýna Klimešová, 11 let

**ZŠ Matice školské, České Budějovice
 Z literární soutěže Jihočeský úsměv 2013**

Třídní schůzky

Na jehlách já sedím doma sama,
 na třídní schůzky šla dnes moje máma.
 Doufajíc čekám, tiše poslouchám hodiny,
 snad jsem v té škole nevyvedla žádné koniny.
 Ručička blíž se k hodině strachu a přesvědčení,
 že se za chvíli na stole objeví návrh vysvědčení.
 Zbytečně bála jsem se té hrozné chvíle,
 maminka chválí mě za kus velké píle.

**Eliška Černohorská
 ZŠ Edvarda Beneše, Písek**

Nakreslila: Sašenka Krebsová, 8 let, ZŠ Žimutice

Strach má velké oči

Sobotní odpoledne bylo nádherné. Podzimní sluníčko svítilo a hrálo sice už z posledních sil, ale o to víc bylo babí léto krásnější. Snad i toho největšího pecivála by vylákalo ven. I naše rodina se rozhodla využít počasí i štědré houbařské sezony. V lese bylo opravdu fajn. Teplé, sluníčko paprsky klíčovalo mezi větvemi stromů a všude bylo cítit houby. Snad i ten nejhorší houbař amatér by něco našel. Kromě mě. Já nenašel ani prašivku. Naši už měli oba košíky plné a zavolali: „Jirko, už pomalu jdeme.“ V tu chvíli, co jsem to uslyšel, jsem zvolal: „No konečně!“ Už jsme byli skoro venku z lesa, zbývalo pouze obejít nízké, neprostupné mlázi, když se to stalo. Naše kroky, jak na vojenský povel, něco zastavilo. Podivný zvuk, praskání větviček, snad i funění, zvláštní kývavý pohyb mladých smrků. „To musí být divočák nebo vlk. Nebo, nevej bože, medvěd,“ vzpomněl jsem si na pohádku o holčičce a třech medvědech. Vybral jsem nejlepší únikovou cestu. Ohlížel jsem se po stromech, na které bych mohl vylézt. V rukách jsem přitom nevědomky přehazoval svou tupou rybičku s třicetimetrou čepelí. Čekal jsem na útok dravé šelmy. A důrazně jsem varoval bratra: „Ondro, rychle pryč!“ Zlověstný zvuk se blížil. To naznačovalo i pohybování nízkých jehličnanů. Náhle se houští rozhrulo. Stáli jsme proti sobě. Na zlomek vteřiny se naše pohledy střetly. Pak se dal malý zajíček na zbesilý útěk. Chvilí jsem jen stál, ruka s rybičkou mi ještě cukala jako profesionálnímu lovcovi. Nechal jsem ušáka běžet, nejsem přece srab. Teď vím, proč má strach velké oči. Tomu zajíci totiž málem vypadly...

Jiří Volf, ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Láska na první pohled

Je konec podzimu, stromy už jsou úplně holé a já se klepu v zimní bundě a čepici na púlce cesty k babičce. Moc se mi tam nechce, ale vajíčka potřebujeme...

„Co to je?“ Něco zašustilo v křoví a já ztuhla, protože se bojím, že vyběhne myš. Upírám oči na keř a nemůžu se ani pohnout. „Klid, to nic nebude!“ uklidňuji sama sebe. Za okamžik mi však dochází, že všechno strach byl zbytečný. Z temnoty keře vybíhá malý, a hlavně vystrašený psiček s velkýma hnědýma očima. „Jezus, tys ale úžasný šmudlík!“ šeptám překvapeně. Pejsek ke mně přišel blíž, já se k němu shýbla a začala ho drbat. On jednou tlapkou spokojeností bouchal o chodník a vyplazoval krásně růžový jazyček. Potom jsem

došla k babičce, a když jsem se vracela zpátky, pejsek na mě čekal před domem, doprovodil mě až k našim dveřím tak důkladně, že jsem se ho nemohla ani zbavit. Celý měsíc jsem přemlouvala mamku, abychom si ho vzali domů, ale to jsem vlastně ani nemusela. Den před koncem roku, když jsem spala, zdálo se mi, jako kdyby nám něco kouroulo za dveřmi, probudilo mě to. Když jsem se ještě napůl spící dostala do chodby, Ben už spokojeně ležel v koupelně na zemi a upíral na mě svá pichlavá kukadla. Nikdy nezapomenu na výraz v jeho očích. Rozzářený a snad se dá říct i úsměvný pohled. A od té doby bydlíme spíš my u něj než on u nás.

Natálie Pešková, 8. C, ZŠ Edvarda Beneše, Písek

